

«Τι είναι αυτό το κόκκαλο παπά μου; Πάρτο από δω και τράβα σπίτι σου»

/ [Γνώμες](#)

«Τί είναι αυτό το κόκκαλο παπά μου; Πάρτο από δω και τράβα σπίτι σου» με αυτά τα λόγια ο ασεβής γιατρός έδιωξε τον πιστό ιερέα που έφερε στην άρρωστη πρεσβυτέρα απότμημα του ιερού λειψάνου του Αγίου Παντελεήμονα. Μετανιωμένος, όμως, επέστρεψε στον ιερέα για να απολογηθεί.

Ή πρεσβυτέρα είχε όγκο στο στήθος καί εγχειρί-στηκε. Μόλις έβγαλαν τον όγκο, δίνουν ένα κομμάτι στον πατέρα Ευάγγελο να το πάει για βιοψία καί να φέρει αμέσως τ' αποτελέσματα. Μετά την απάντηση της εξετάσεως, οι γιατροί δεν δίνουν ούτε έξι μήνες ζωής στην άρρωστη. Ή κόρη του παπα-Βαγγέλη λι-ποθυμά μόλις το ακούει, ό ίδιος τα χάνει. «Ακου, λέει, γιατροί να το πουν έτσι ξαφνικά στο παιδί! Στά χέρια του όμως σφίγγει το χέρι του Αγίου Παντελεήμονα, πού έχει φέρει μαζί του, καί προσεύχεται.

Βγάζουν την πρεσβυτέρα από το χειρουργείο. Με λαχτάρα ό πατήρ Ευάγγελος ακουμπά πάνω στις γά-ζες πού σκεπάζουν το εγχειρισμένο στήθος της πρε-σβυτέρας, το χέρι του 'Αγίου καί γονατιστός προσεύ-χεται.

Εκείνη την ώρα μπαίνει ό χειρουργός με τη μάσκα ακόμη. Βλέπει τη σκηνή καί βάζει τίσ φωνές.

-Τί είναι αυτό το κόκκαλο παπά μου; Πάρτο από δω και τράβα σπίτι σου.

Ζαλισμένος ό καημένος, μα-ζεύει γρήγορα τ' αγία λείψανα καί προσπαθεί να βρει την πόρτα. Μέσ' τη ζάλη του, όμως, ακούει τη νοσο-κόμα να φωνάζει το γιατρό στο τηλέφωνο, πού τον ζη-τα επειγόντως ή γυναίκα του.

Το απόγευμα σταματά μια κούρσα έξω από το σπί-τι του ιερέα και με έκπληξη ό παπα-Βαγγέλης βλέπει να βγαίνει ό γιατρός. Πω! πω! σκέφτεται, ό γιατρός και στο σπίτι μου ακόμα με κυνηγάει! Με φρίκη, όμως, βλέπει να κατεβαίνει από τ' αυτοκίνητο και ένας νέος παραμορφωμένος. Το στόμα του είχε πάει στ' αυ-τί του. Αποσβολώθηκε ό παπάς.

-Πάτερ μου, του λέει ό γιατρός, εκείνο το κόκκαλο το έχεις; Με συγχωρείς, παραφέρθηκα, την ώρα πού σ' έδιωχνα μου τηλεφώνησε ή γυναίκα μου, ότι το παιδί μας, πού έδινε εκείνη την ώρα εξετάσεις, έπα-θε ξαφνικά αυτήν την πάρεση πού βλέπεις. Κατάλαβα ότι εγώ έφταιξα καί γι' αυτό σε παρακαλώ πολύ διά-βασε μας μια ευχή. Τη διεύθυνση σου στο χωριό την πήρα από την πρεσβυτέρα.

-Ευχαρίστως παιδιά μου, ελατέ στο εκκλησάκι. Κράτα αγόρι μου το χέρι του Αγίου καί γονάτισε.

Άπλώνω στο κεφάλι του νέου το πετραχήλι καί αρχίζω να διαβάζω την ευχή. Καθώς διαβάζω, ακούω θόρυβο κρακ, κρακ. Σκέφτομαι, τί συμβαίνει άραγε; Τελείωσα καί, όταν σηκώθηκε το παιδί, τί να δοϋμε, το στόμα του παιδιού είχε επανέλθει στην θέση του! Πατέρας καί γιος ρίχνονται πάνω μου.

-Παπούλη πώς να σ' ευχαριστήσουμε;

-Όχι εμένα, παιδιά μου, το Θεό καί τον «Άγιο».

Από τότε για πάρα πολύ καιρό ερχόταν τακτικά να προσκυνήσουν καί να φέρουν καί το λάδι για το καντήλι του Άγίου.

Όσο για την πρεσβυτέρα, είναι τώρα περισσότερα από εϊκοσι χρόνια πού είναι τελείως καλά χωρίς να κάνει απολύτως καμμία θεραπεία. Μεγάλωσε τα παι-διά της καί ζει στο χωριό προσέχοντας το εκκλησάκι με τα τόσα αγία λείψανα, μια πού δεν υπάρχει πια ό πατήρ Ευάγγελος. Ό γιατρός πολλές φορές έλεγε στον παπα-Βαγγέλη: «Εμείς παπά μου πρέπει να τα κά-ψουμε τα βιβλία μας».

Από το βιβλίο «Σταχυολογήματα από την θαυμαστή ζωή του π. Ευαγγέλου Χαλκίδη εφημέριου Αγ. Βασιλείου Λαγκαδά», Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη».